

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věcech žalobkyně: **nezl. J. M.**, zast. matkou: **A. M.**, právně zastoupena Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem v Hradci Králové 2, Pavla Hanuše 252, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 18. 1. 2011, č.j. OAM-415/ZA-ZA06-Z14-2010, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Výši odměny ustanoveného zástupce si krajský soud v y h r a z u j e do samostatného rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou spороvala nezletilá žalobkyně rozhodnutí správního orgánu označené v záhlaví tohoto rozsudku, který na základě žádosti zákonné zástupkyně nezl. žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu, rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) neshledal a mezinárodní ochranu jí proto neudělil.

Prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce (advokáta) žalobkyně namítala porušení ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád s tím, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. nezjistil stav věci v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). V důsledku tohoto došlo k nesprávné aplikaci (porušení ust. § 14 zákona o azylu), neboť případ žalobkyně je případem hodným zvláštního zřetele. Namítla, že žalovaný se důsledně nezabýval fakty, která ve správním řízení přednesla zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně. Ta upozornila a to opakovaně, že nezl. žalobkyně nemá doklady o tom, že je státní příslušnicí Ukrajiny. Lze proto usoudit, že je osobou bez státního občanství. V rodném listě nezl. je jako její otec zapsán V. V., ačkoli biologickým otcem je Y. H.. V tomto směru je u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou vedeno řízení. Zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně uvedla, že sama v České republice pobývá již od roku 2003, a proto s ohledem na délku pobytu nelze vyloučit, že již není občankou Ukrajiny. Kontaktovala ambasádu Ukrajiny a bylo jí sděleno, že ji nemohou nalézt v evidenci. Komunikaci s pracovníky ambasády označila za obtížnou. Zdůraznila, že správní orgán opakovaně upozorňovala, že ona a nezl. žalobkyně, stejně tak i její další dvě nezl. děti, jsou zřejmě osobami bez státního občanství. Žalovaný sice odkazoval v této otázce na obecné informace, nicméně nevyhodnotil konkrétní situaci žalobců. Pochybení žalovaného dále spatřovala v nesprávném posouzení jejich situace, která by jistě zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy udělení humanitárního azylu. Nebylo totiž v řízení dosud spolehlivě prokázáno, že nezl. žalobkyně je státní občankou Ukrajiny a za dané situace rodina žalobkyně nemá žádnou variantu, kde by mohla důstojně a nerušeně žít. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

K výzvě soudu zareagoval správní orgán na žalobu velmi podrobným vyjádřením ze dne 12. srpna 2011. Zopakoval žalobní námítky, aby následně vyvracel jejich důvodnost. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení nedošlo k porušení žádných ustanovení správního řádu, zákona o azylu včetně dalších žalobkyní uváděných předpisů a stejně tak ani mezinárodních smluv. K otázce občanství nezl. žalobkyně odkázal na Informaci MZV č.j. 106276/2010 ze dne 28. 5. 2010, z níž vyplývá, že byt' je jen jeden z rodičů občanem Ukrajiny, je dítě automaticky považováno rovněž za Ukrajinského občana. Připomněl, že v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany, ve kterých figurovala matka nezl. žalobkyně, tato nikdy otázku občanství nezpochybňovala. Rovněž tak v řízení o první žádosti nezl. žalobkyně uplatněné v roce jejího narození, tedy v roce 2009, matka nezl. žalobkyně potvrdila její ukrajinské občanství. Dále zdůraznil, že matka žalobkyně a její další dva sourozenci jsou rovněž účastníky řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp. řízení o soudním přezkoumání, neboť jejich žádosti vyhověno nebylo. Poté správní orgán věnoval část vyjádření popisu průběhu řízení o jednotlivých žádostech, které opakovaně podávala

matka nezl. žalobkyně a to vždy s negativním výsledkem. V žádném z proběhnuvších řízení nikdy nezpochybnila státní příslušnost k Ukrajině a to ani u dalších svých nezl. dětí. Za situace popsané považoval správní orgán novou žádost za žádost účelovou se snahou po další legalizaci pobytu na území České republiky. Správní orgán tak žalobu označil za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání. Ověřil skutečnosti, které předcházely vydání přezkoumávaného rozhodnutí a které s projednávanou věcí přímo souvisejí. U nezl. žalobkyně se jedná o druhé řízení, když první žádost uplatnila její matka v roce 2009, kdy se nezl. žalobkyně narodila. Tehdy bez pochybností uvedla, že nezl. je státní příslušnicí Ukrajiny, kam se ovšem nemůže vrátit vzhledem k potížím své matky. Ty měly spočívat v tom, že kompetentní orgány Ukrajiny byly informovány o tom, že matka nezl. žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V případě návratu do vlasti tak může dojít k jejímu uvěznění a žalobkyni by hrozilo umístění do ústavu. Správní orgán nezl. žalobkyni svým rozhodnutím ze dne 7. 5. 2009 mezinárodní ochranu neudělil. O podané žalobě rozhodoval zdejší krajský soud pod sp. zn. 29 Az 10/2009. Rozsudkem ze dne 17. září 2009 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí projednal Nejvyšší správní soud v Brně pod sp. zn. 2 Azs 26/2010 a usnesením ze dne 17. září 2010 ji odmítl pro nepřijatelnost. V rozhodnutí mimo jiné zdůraznil, že matka nezl. žalobkyně fakticky žádné azylově relevantní důvody neuváděla. Její obavy v případě návratu na Ukrajinu považoval s ohledem na objektivní informace za liché.

Krajský soud projednal žalobu týž den, kdy bylo jednáno o žalobě matky nezl. žalobkyně a jejích dalších dvou dětí (sp. zn. 28 Az 63/2010) a rovněž byla projednávána žaloba Y. H. (sp. zn. 29 Az 11/2010), který má být biologickým otcem nezletilé. Obě žaloby byly zdejším soudem vyhodnoceny jako nedůvodné a zamítnuty. S ohledem na provázanost uvedených žalob je zjevné a pochopitelné, že odůvodnění rozhodnutí soudu budou vycházet z týchž podkladů a logicky budou obsahově podobná.

Zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně - shodně jako v případě své žaloby - potvrdila, že řízení o popření otcovství u jejích nezl. dětí nejsou dosud skončena. Připustila, že do doby současné se nepokusila legalizovat si pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Předložila soudu informaci Nejvyššího státního zastupitelství v Brně ze dne 25. 4. 2012 obsahově popisující aktuální situaci a nezbytné formality proto, aby případně nejvyšší státní zástupce podal návrh na popření matrikového otcovství pana V. V. k nezl. dětem žalobkyně. Dále žalobkyně objasnila obsah dopisu v ukrajinském jazyce – týkal se žádosti adresované ukrajinské ambasádě v Praze ohledně aktuální situace žalobkyně a nezl. dětí s tím, že se dosud odpovědi nedočkala. Zástupce poté navrhl přerušení řízení do doby ukončení řízení o popření otcovství, aby bylo najisto postaveno, občanství kterého státu vlastně nezl. žalobkyně má.

Stejně jako v případě matky nezl. žalobkyně doplnil krajský soud dokazování o informaci získanou prostřednictvím UNHCR dne 1. května 2012. Kompetentní pracovnice úřadu v ní potvrdila, že občané Ukrajiny nemohou být bez dalšího zbaveni svého státního občanství. Rovněž zprávou potvrdila, že dlouhodobý pobyt mimo území Ukrajiny nebo odhlášení trvalého pobytu není důvodem pozbytí státního občanství. Dále potvrdila, že dítě narozené rodičům, z nichž alespoň jeden má ukrajinské státní občanství, se narozením stává občanem Ukrajiny. Informace v tom směru, že by byly kladeny překážky pro získání potřebných dokladů k vycestování na Ukrajinu UNHCR nemá. S ohledem na výše uvedené pak bude s nezl. dětmi v případě návratu zacházeno při přístupu k lékařské péči a sociálním dávkám jako s občany Ukrajiny.

Správní orgán předložil u jednání další informace týkající se jednak aktuální situace na Ukrajině (informace z databáze ČTK) a jednak doložil Zákon Ukrajiny o občanství Ukrajiny č. 2235-III ze dne 18. 1. 2001. Posledně uvedená zpráva se týká nabývání a pozbývání státního občanství Ukrajiny a potvrzují se z ní fakta sdělená UNHCR. Ze zpráv ČTK nevyplývá, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, případně že by byla země ve válečném stavu. Obě strany po takto doplněném dokazování setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel včetně důkazů provedených při jednání soudu.

Shodně jako v případě matky nezl. žalobkyně a tedy její zákonné zástupkyně považuje krajský soud za rozumné provést stručnou rekapitulaci zjištěné situace a okolností projednávané věci: v případě žalobkyně se tedy jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, když výsledek prvního řízení včetně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byl již v tomto odůvodnění zachycen. Je zjevné, že u nezl. žalobkyně nemohly nastat okolnosti uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, s nimiž lze v případě naplnění obsahu daného ustanovení spojit možnost udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Žalobkyně se narodila na území České republiky, takže dopad ust. § 12 je na její osobu vyloučen. Její případ s ohledem na útlý věk nezl. žalobkyně pak logicky souvisí a odvíjí se od případu její matky.

U ní projednával krajský soud již desátou žádost o udělení mezinárodní ochrany (azylu), kterou žalobkyně za svého pobytu v České republice uplatnila, když všechna předchozí řízení pro ni neskončila úspěšně. Zákonná zástupkyně nezl. žalobkyně přicestovala na území České republiky již v roce 2003 na základě turistického víza,

když zde již pobýval otec jejího prvního dítěte, nezl. D., V. V. (ta však v žádném z dosud proběhnuvších řízení nefigurovala, neboť i nadále pobývá na Ukrajině). Matka nezl. žalobkyně potvrdila, že se na Ukrajině nikdy politicky neangažovala, svůj zdravotní stav označila za dobrý. Po uplynutí doby platnosti turistického víza zde matka nezl. žalobkyně pobývala nelegálně a následně až do doby současné na základě opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním důvodem odchodu z Ukrajiny měly být konflikty s otčímem, který měl matku nezl. žalobkyně fyzicky napadat a byl zato odsouzen. Rovněž v té době v České republice pobýval manžel žalobkyně V. V.. Ten se posléze vrátil na Ukrajinu a jejich společná dcera D. je vychovávána zřejmě jeho rodiči. Dle informací matky nezl. žalobkyně měl dotyčný na úřadech oznámit, že tato pobývá v České republice a požádala zde o azyl. Daná skutečnost ji vede k obavám z reakcí kompetentních orgánů v případě jejího návratu. Dále se jí v České republice narodily celkem tři děti, které mají jako otce dosud uvedeného manžela matky nezl. žalobkyně, ačkoli faktickým otcem má být Y. H.. Vyslovila pochybnosti o tom, že ona a všechny její nezl. děti jsou nadále státními občany Ukrajiny. Poukázala na postoj zastupitelského úřadu Ukrajiny, který je údajně k jejím požadavkům na vystavení potřebných dokladů laxní a navíc jí bylo ústně sděleno, že ji nemají v evidenci jako ukrajinskou občanku. Připustila, že po narození nezl. dětí (všechny děti se narodily již na území České republiky) tuto skutečnost ukrajinské ambasádě neoznámila, neboť nechtěla, aby děti měly státní příslušnost Ukrajiny. Tato fakta jsou zachycena ve správním spise, v obsahu žádosti a potvrzeny v pohovoru. V jejich případě se navíc obává, že by je s ohledem na nevyřešenou státní příslušnost nevzali do školy, školy, nemohly by tam vést normální život. Sama by mohla být z důvodů podané žádosti uvězněna a nezl. děti umístěny do ústavu. Zopakovala tak zcela shodnou námitku, se kterou se již dříve vypořádal zdejší krajský soud a správnost jeho závěrů byla potvrzena Nejvyšším správním soudem v Brně.

Součástí spisového materiálu nezl. žalované, stejně tak jako v případě její matky a dalších dvou sourozenců, jsou informace týkající se dosud neskončeného řízení o popření otcovství u nezl. dětí a řada informací ve vztahu k Ukrajině a k otázce možného a bezpečného návratu žalobců. Jednalo se o Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010, Informace MZV čj. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009 (návrat neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu), informaci ze dne 13. května 2009 čj. 106362/2009-LPTP (vycestování a návrat do vlasti, vyřizování cestovního dokladu), informaci ze dne 28. května 2010 čj. 106276/2010-LPTP a informaci ze dne 24. června 2010 čj. 109006/2010-LPTP (státní příslušnost dětí a možnost získání dokladů) včetně aktuálních zpráv obsažených v databázi ČTK. Dále učinil žalovaný součástí správního spisu kopie předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany včetně následných rozhodnutí a to i ve věci tvrzeného biologického otce nezl. žalobkyně Y. H..

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh nezl.

žalobkyně, jednotlivé důkazy a konečný hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a s přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*

Hlavní námitkou nezl. žalobkyně je ta okolnost, že není najisto postaveno, zda-li je státní občankou Ukrajiny. Matka totiž její narození ukrajinským úřadům nenahlásila a objasnila, že nechtěla, aby její děti, tedy i nezl. žalobkyně, byly státními příslušníky Ukrajiny. K těmto závěrům jí přivedl postoj zastupitelského úřadu Ukrajiny, který jí údajně odmítl vydat cestovní doklady. Krajský soud se plně ztotožňuje s poznámkou správního orgánu, že žalobkyně mohla a měla podniknout potřebné kroky pro vyřízení formalit pro nezl. děti bezprostředně po jejich narození, přesto tak neučinila. Krajský soud je proto přesvědčen, že pokud se nyní matka nezl. setkává s uváděnými problémy, jedná se o problémy administrativního charakteru, nelze vyloučit laxní či ne zcela profesionální přístup konkrétní osoby, leč každopádně s ohledem na shromážděné informace k otázce občanství nelze rozhodně přijmout závěr nezl. žalobkyně, že by nebyla státním občankou Ukrajiny.

Dosud formálně zapsaný otec nezl. dětí (manžel žalobkyně) či faktický otec Yuriy Hetsyanyyn jsou oba státními příslušníky Ukrajiny. Ze zákona Ukrajiny o nabývání státního občanství, ze zpráv MZV ČR a konečně i ze zprávy získané od UNHCR jednoznačně vyplývá, že občané Ukrajiny nemohou být bez dalšího zbaveni svého státního občanství, dlouhodobý pobyt mimo území Ukrajiny nebo odhlášení trvalého pobytu není důvodem pozbytí státního občanství a konečně, že dítě narozené rodičům, z nichž alespoň jeden má ukrajinské státní občanství, se narozením stává občanem Ukrajiny. Krajský soud tak nemá pochybnosti o tom, že všichni tři žalobci jsou s odkazem na informace shora státními příslušníky Ukrajiny. Problémy s vystavováním potřebným dokladů musí žalobkyně řešit jménem svým i jménem nezl. dětí s ambasádou, kde nebude odmítnuta (Informace MZV č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. 7. 2009). Stejný závěr vyplývá i ze zprávy UNHCR vyžádané krajským soudem. Návrh na přerušení řízení do doby ukončení sporu ohledně otcovství u nezl. proto považoval krajský soud pro daný případ za nedůvodný, neboť s ohledem na shromážděné zprávy by nemohl přinést odlišný pohled na projednávaný případ (§ 52 s.ř.s.).

Lze tak uzavřít, že problémy s vyřizováním potřebných formalit si zřejmě zapříčinila sama žalobkyně svou liknavostí a délkou časového úseku, po který byla vůči kompetentnímu orgánu své země nečinná. Tato okolnost nicméně nemůže zakládat důvodnost podané žádosti ve smyslu azylově-relevantním. Navíc když

matka nezl. žalobkyně zopakovala, že se do doby současné ani nepokusila legalizovat svůj pobyt (a současně pobyt svých nezletilých dětí) dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. K dané otázce se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud v Brně, který ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 č.j. 7 Azs 187/2004-94 uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Krajský soud se dále přiklonil i k závěru žalovaného v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Byť stručně, nicméně v rozsahu projednávané věci dodatečným způsobem objasnil důvody, pro které žádosti nevyhověl ani z tohoto úhlu pohledu. Nezl. žalobkyně sice trpěla určitými problémy (záchvaty vzteku), nicméně v průběhu správního řízení a rovněž tak v řízení před krajským soudem její zákonná zástupkyně nedoložila žádnou lékařskou zprávu, která by potvrzovala závažnost zdravotního stavu nezl. žalobkyně. Další důvody správnímu orgánu předestřené, tedy absence pochybnosti o státní příslušnosti, byly vysvětleny výše. Nezl. žalobkyně je s ohledem na obsah zpráv získaných z věrohodných zdrojů státní občankou Ukrajiny, v případě návratu na Ukrajinu bude mít nárok na zařazení do sociálního systému i když se narodila na území České republiky, jak potvrzují již zmiňované zprávy včetně zprávy UNHCR. Není důvod, aby s ní bylo zacházeno odlišným způsobem toliko proto, že se narodila mimo území své vlasti. Jazyková bariéra ani případné materiální potíže při návratu nelze považovat za skutečnosti svědčící o jejich mimořádnosti a výjimečnosti do té míry, že by bylo lze pro tyto důvody udělit humanitární azyl. Krajský soud neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí, kdy důvody zamítnutí žalovaný podrobně rozebral na straně páté a šesté, kdy při svých úvahách vycházel z přednesu zákonné zástupkyně nezl. žalobkyně a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu. Matka nezl. žalobkyně poukázala na své obavy z návratu a následnou diskriminaci zejména proto, že se narodila mimo území Ukrajiny a v souvislosti s tím by mohla mít problémy s udělením státního občanství a tím i v přístupu k sociálním dávkám a lékařské péči. Informace MZV ČR č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009 vyplývá, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do země nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob, rovněž tak nejsou vystaveni diskriminaci v souvislosti s možností požádat o dávky ze státního sociálního systému. I tuto skutečnost dále potvrdila i zpráva UNHCR. K otázce možnosti zdravotní péče poukázal správní orgán na obsah Informace MZV č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009. Rovněž zpráva UNHCR nastíněný problém nepotvrdila. Je tak zjevné, že k nezl. žalobkyni bude v případě návratu přistupováno jako ke státnímu občanu Ukrajiny. Nezl. žalobkyně sama žádné faktické problémy, které by potvrdily důvodnost podané žádosti, logicky tvrdit nemohla, neboť se narodila mimo území své vlasti. Problémy tvrzené její matkou byly dostatečně posouzeny v řízení o její samostatné žalobě a soud ve shodě se správním orgánem nedospěl k závěru, že by byly důvodné a matka nezl. by se v případě návratu na Ukrajině ocitla v zájmu ukrajinských státních orgánů. Návratem nezl. žalobkyně tedy nedojde k porušení lidsko-právních smluv, ke kterým Česká republika přistoupila.

Krajský soud v případě nezl. žalobkyně ve shodě s posouzením žaloby její matky a dalších dvou sourozenců neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Na Ukrajině v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Nezl. žalobkyni tak pro

případ návratu do vlasti nehrozí nebezpečí dle cit. ustanovení a případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejím případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Nezl. žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

O odměně ustanoveného advokáta rozhodne krajský soud samostatným usnesením poté, kdy mu bude předloženo konečné vyúčtování.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně